

מסורת הש"ס

א) לטל ב' יבמות פה כ"ח
ב) ג' ר' יהודה פטר בן
ג) כ"ח ב' בנה לא קשה
ד) ל"ג ר' ע"א (א) וסוף קשה
ו) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
ז) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
ח) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
ט) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
י) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יא) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יב) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יג) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יד) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יה) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יז) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יח) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
יט) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך
כ) כ"ח ב' בנה לא טל אכל מלך

גליון הש"ס

תוס' ר"ה ט"ס וכו'
וא"ת ע"ן כ"ח פ"ג מ"ג
דע"פ:

מוסף רש"י

שע לו מסירין. למחר יולכיה או היום יאלכיה כאן: סדומים. דקה
היא מלך ובעלה. ומדע שהסדומים דקה היא דלמירין (חולין דף קה):
מפני מה אמרו מים חרוטים חוכה מפני שמלא סדומים יש שממלא
את העינים אלמלא דקה היא מלך
ואין בטלן המים קדרה מפני
רוטבה. הניכר לעינים ומתמתן פוטר
במים מן לא שנה עסקה ולא שנה
קדרה דמתמתן בתרתי איירי מדקמי
חבלין דהיינו לקדרה: ענה. כמשיל
ענה שאין רוטבו ניכר והוה כעסקה:
מתני' ושלכסה. כגון הדליק נר
תחומין: מועלין כה. הנהנה ממנה
מזיא אשם: ושלכסה לא נהנין.
למחלה מדרבנן ולס נהנין לא
מועלין אין חייבין קרנן מעילה דליה
ניה ממלא: המוילא שלכסה פטור.
מפרש בגמרא: גב' גמלא של ע"ז.
שלאמר ולא ידבק בידך מאומה מן
החרס (דברים יג) אסור בגמלתו
ומותר בשלכסו: מאי שנה של ע"ז
דרי. לגמרי דאפילו מדרבנן לא
גזר זה דקמי מותרת וככל הקדש
קמיין לא נהנין: הקדש לא מאיס
ולא בדילי אינשי מיניה. כולי האי
ע"ז דנדילתא דהקדש לאו משום
מאיסותא אלא משום אסורא ונהי
דבעלמאס אמירין לגבי חולין בדילי
אינשי מהקדש אכל לגבי ע"ז לאו
דליתא היא: כל שפוא. בלא שיעור:
הא דקמי חייב כשהוילא כקיסס.
דקיון דיש לו דבר להדקן בו השונה
היא בכל שפוא. ומתמתן דקמי פטור
כדלוקומא לקמן דלדרייה אדווי
שהיה דולקת ברשות היחיד סמוך
לרשות הרבים ונפח בידו ונמק שלהבת
היפריחה לרשות הרבים: וסיפוק ליה
משום קיסס. אמאי תני המוילא
שלהבת כל שהוא חייב בלאו שלהבת
נמי חייב משום קיסס: בדליה כה
שיעורא. הולאת שנת: בילה קלה.
היא קלה לנשל מכל הניעיל ושיעור
חכמים זו בילת מתנגלת: אביי אמר
הא דקמי חייב כגון דשייפיה למנא
שפוא כו'. ומשום דיש לה דבר
להלחו בו היא משונה אצל כקיסס
לא קבירא ליה לאביי משום דמועט
הוא וממרה לככות. מים רותחין
שנת: כדי ליתן בין פנים לחבירו.
עץ וסודרין אותם למטה ולמעלה ומשקי רוחות ופעמים שהן קלרין ברוחם ומושיבין שנים זה על זה וזרין להושיבין שניה שלא
יהא זה נמוך מזה ולא יהו עוקמים וכשהאחד נוטה או און להשוותו או בשאין די ברוחם שניהם מנדילין זה
מזה מעט ונתן חרסין דקיס צניהם: אלא הא דתנן. מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני דדרייה אדווי. כמו וידו און זה
(ואיכא ג): מתני' כרגלי היחיד. אין מוליכין המים אלא כרגלי בעל הבור: כרגלי אושה העיר. אלפים לכל רוח חזק לעבור:
ושל עולי ככל. העשרין לעובדי דרסיס כחמאע הדקן ועשאוש בני הגולה לשמות בעלותם: כרגלי הממלא. מפני שהוא הפקר
והפקר נקנה בהנהנה ואם בא אחד ושאל לו מימיו אינו מוליכין אלא כרגלי וליה ליה דרבי יוחנן דלמך מפני הפקר קונים שניהם
לעלמן במקומן. וכ"ת א"כ הוה ליה למימר הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קמי כרגלי הממלא קסבר יש צבירה להחמיר ואמירין הוצרכו
דמתמולג נמי הוצרכו דלהאי גברא מוה וצבשויה קיימי וצבשויה ודף מ(ה): נמי ללא כרגי יוסמן בן גורי מתוקמא: גב' נהרות
המושיבין. היינו קתם נהרות שיש להם משך להלאה ממקום מקור נביעתן: ומעיינות הנובעין. ואין יולאין מנומנות נביעותן לימשך הלאה:
הרי הן כרגלי כל אדם. אין להם שום שניהם לא במקומן ולא כרגלי הבעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין כרגליו דכל מידי דנייד
ליה ליה שניהם והכי מפרשי' בעירובין בפרק מי שהוציאם: מילא ונתן לתכירו. וכגון שמלא לעורך מצירו דלי מלאו לעלמן הא מן צבדיא
כרגלי הממלא: כרגלי מי שנתמלאו לו. דנעשה זה שלחו וקנה לו: רב שפס כרגלי דהפקרא הוא. והמגביה מליאה תכירו לא קנה
חכרו כדלמירין כבבא מליעא כרגלי אוחזין (דף י) דהוי תופס לבעל חוב ממקום שנת לאתריס אלא המגביה קנה. ורב תמנן סבר
כירא דשופי הוא לא הפקירוהו בני הגולה אלא נמנהו לכל ישראל שיהיו שותפין בו וכשאמר זה למצירו למלאות לו מחלקו והלך בשליחותו
נעשה שלחו ואין זה מגביה מליאה: המורד אסור. מי שהוטל עליו הגזר אסור ליהנות מזה שגזר הגזר דה"ק ממנו עליו הקדש:

משילין פרק חמישי ביצה

למ

משום דהוי דבר שיש לו מתירין וכו' דבר שיש לו מתירין
ובו. * ולא תאמר והא (פרישית) לעיל דלא שייך דבר
שיש לו מתירין אלא בזמן צמינו וי"ל דאין הכי נמי דלא אמרינן ליה
אלא בזמן צמינו והכא גבי
ורב אשי אמר *משום דהוי ליה דבר שיש
לו מתירין וכל דבר שיש לו מתירין אפילו
באלף לא בטיל: רבי יהודה פוטר במים:
מים אין מלח לא א' והא תניא ר' יהודה
אומר *מים ומלח בטלין בין בעיסה בין
במלח אסתרוקנית והתניא ר' יהודה אומר
בקררה לא קשיא הא *במלח סדומית הא
*מים ומלח בטלין בעיסה ואין בטלין בקדרה
מפני רוטבה ולא קשיא הא בעבה הא
ברכה *מתני' *הגחלת כרגלי הבעלים
ושלהבת בכל מקום בגחלת של הקדש
מועלין בה ושלהבת לא נהנין ולא מועלין
*המוציא גחלת לרה"ר חייב ושלהבת פטור:
*גב' ת"ר *המשה דברים נאמרו בגחלת
הגחלת כרגלי הבעלים ושלהבת בכל מקום
גחלת של הקדש מועלין בה ושלהבת לא
נהנין ולא מועלין *גחלת של ע"ז אסורה
ושלהבת מותרת המוציא גחלת לרשות
הרבים חייב ושלהבת פטור *המודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר
בשלהבתו מאי שנא שלהבת ע"ז דשרייה ומאי שנא דהקדש דאמירא ע"ז
דמאיסה ובדילי אינשי מינה לא גזרו בה רבנן הקדש דלא מאיס ולא בדילי
אינשי מיניה גזרו ביה רבנן: *המוציא גחלת לרשות הרבים חייב ושלהבת
פטור: והא תניא *המוציא שלהבת כל שהוא חייב אמר רב ששת כגון שהוציא
בקיסם ותיפוק ליה משום קיסם בדלית ליה שיעורא דתנן: *המוציא עצים כדי
לבשל ביצה קלה אביי אמר כגון דשייפיה מנא משפא ואחלי ביה גזרא
ותיפוק ליה משום מנא בחספא ותיפוק ליה משום חספא בדלית ליה
שיעורא *דחנן חרם כרבי יוחנן בין פצוץ לחבירו דברי ר' יהודה אלא הא
דחנן המוציא שלהבת פטור היכי משכחת לה כגון דארייה אדווי לרה"ר:
*מתני' *בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אבשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה
העיר ושל עולי בכל כרגלי הממלא: *גב' רמי ליה רבא לרב נחמן
תנן בור של יחיד כרגלי היחיד ורמינהו *נהרות המושבין ומעיינות הנובעין
הרי הן כרגלי כל אדם אמר * (רבא) הכא במאי עסקינן *במכונסין ואחמור
נמי א"ר חייא בר אבין אמר שמואל במכונסין: ושל עולי בכל כרגלי הממלא:
אתמר מילא ונתן לחבירו רב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו רב ששת
אמר *כרגלי הממלא במאי קא מיפלגי מר סבר בירא דהפקרא הוא ומר סבר
בירא דשופי הוא איתיביה רבא לרב נחמן *הריני עליו חרם המורד אסור
הרי

הרבים חייב ושלהבת פטור *המודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר
בשלהבתו מאי שנא שלהבת ע"ז דשרייה ומאי שנא דהקדש דאמירא ע"ז
דמאיסה ובדילי אינשי מינה לא גזרו בה רבנן הקדש דלא מאיס ולא בדילי
אינשי מיניה גזרו ביה רבנן: *המוציא גחלת לרשות הרבים חייב ושלהבת
פטור: והא תניא *המוציא שלהבת כל שהוא חייב אמר רב ששת כגון שהוציא
בקיסם ותיפוק ליה משום קיסם בדלית ליה שיעורא דתנן: *המוציא עצים כדי
לבשל ביצה קלה אביי אמר כגון דשייפיה מנא משפא ואחלי ביה גזרא
ותיפוק ליה משום מנא בחספא ותיפוק ליה משום חספא בדלית ליה
שיעורא *דחנן חרם כרבי יוחנן בין פצוץ לחבירו דברי ר' יהודה אלא הא
דחנן המוציא שלהבת פטור היכי משכחת לה כגון דארייה אדווי לרה"ר:
*מתני' *בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אבשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה
העיר ושל עולי בכל כרגלי הממלא: *גב' רמי ליה רבא לרב נחמן
תנן בור של יחיד כרגלי היחיד ורמינהו *נהרות המושבין ומעיינות הנובעין
הרי הן כרגלי כל אדם אמר * (רבא) הכא במאי עסקינן *במכונסין ואחמור
נמי א"ר חייא בר אבין אמר שמואל במכונסין: ושל עולי בכל כרגלי הממלא:
אתמר מילא ונתן לחבירו רב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו רב ששת
אמר *כרגלי הממלא במאי קא מיפלגי מר סבר בירא דהפקרא הוא ומר סבר
בירא דשופי הוא איתיביה רבא לרב נחמן *הריני עליו חרם המורד אסור
הרי

משל ע"ז היא מותרת. והמוציא שלהבת לרה"ר. כגון שנפח בפיו וכיוצא בזה ורחח השלהבת מרשות היחיד לרשות הרבים פטור. וזה פירוש דארייה אדווי. אבל אם הוציא שלהבת בקיסם שיהיה חסות עין. אע"פ וליכא באי
עין שיעור כדי לבשל ביצה קלה. ואם שפא מחסא בחספא פחות ממה שראוי לתתו בין פנים לחבירו. או פחילה דולקת וכיוצא באולי הייב. ואינו פטור בשלהבת אלא בזמן דארייה אדווי כמו שפירשיה למעלה. [מתני'] בור של
יחיד כרגלי. ורמינהו נהרות המושבין ומעיינות הנובעין כרגלי כל אדם. והא שמא קמי דאפילו [ושן] יחיד. וקמי כרגלי כל אדם. וא"ל רב נחמן לרבא מתניין בנכונסין. כגון מי שישבו בדורותיו וכיוצא בהן. *והנהנין כרגלי
כל אדם. ושל אנשי העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בכל כרגלי הממלא. איתמר מילא מים מבור של עולי בכל ונתמם לחבירו. רב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו. וכסבר בירא דשופי ניהו. ומחלקין נהן לו. ורב ששת
אמר כרגלי הממלא. קסבר בירא דהפקרא הוא והממלא הוא הוזהב בהן. איתיביה רבא לרב נחמן מיהא דתנן בגרורים פוק השותפין שגזרו תנאה זה מזה. אמר רבאין לשמעון הריני עליו חרם שמעון המורד אסור. אם א"ל

עין משפט
נר מצוה
מב א מ"י פ"ה מהל'
י"ט הלכה טו
טושיע א"ח סימן שז
ספ"ק י"ג
מב ב מ"י פ"ה מהלכות
מעילה הלכה י"ג
מב ג מ"י פ"ה מהלכות
ע"ז הלכה י' טושיע
י"ד סימן קמח ספ"ק א'
מב ד מ"י פ"ה מהלכות
נדרים הלכה י"א
טושיע י"ד סימן קכ"א
ספ"ק י"ג
מב ה מ"י פ"ה מהל'
שבת הלכה י'
מב ו מ"י פ"ה מהלכה ד'
פ"ח מ"י פ"ה מהלכות
י"ט הל' ד' טושיע
ח"ח פ"ה ספ"ק י"ד
מב ז מ"י פ"ה טושיע
ספ"ק י"ז
מב ח מ"י פ"ה טושיע ספ'
ספ"ק ט'
מב ט מ"י פ"ה מהלכות
נדרים הלכה א' ספ'
ל"ח רמב טושיע י"ד
סימן רכ"ד ספ"ק א':

הגהות מהר"ב
רנשבורג
א' נבטרא וזה תולד ר'
יכונה אומר מים ומלח
נעלים בין בעיסה בין
בקדרה. וז"ל ר"י פטור בין
נחמס וכן נמלך כן נחמס
מכ"ל וזו היתה נחמס
רש"י בדליה ואין נעלן
וכ"י דר"ק:

רבינו חננאל
רב אשי אמר זו היתה
סוחר מותרת ורביא לה
דבר שיש לו מתירין ולא
בטיל אפילו באלף. ר'
יהודה פוטר במים מפני
שאין בהן משום אשמו
בכלעין הן. ואקשינן לר'
יהודה מלח לא בטיל.
והתניא ר' יהודה אומר
מים ומלח בטלין בין
בעיסה בין בקדרה.
ופרקין לא קשיא מתניתין
במלח סדומית שאינו
נימח במים אלא עי
שישקה ברייתא במלח
אסתרוקנית. והתני ר'
יהודה אומר מים ומלח
בטלין בעיסה ואין בטלין
בקדרה מפני רוטבו.
כלומר בעיסה נבטלו
ואין ניכרין ולפיכך נבטלו
וכרוטב הנה המים ניכרין.
ופרקין לא תרתיא בטלין
בקדרה ברוטב עבה.
והא דתניא אין בטלין
ברכה. תמלח כרגלי
הבעלים. אבל שלהבת
כגון המדליק ע"ז לר'
וכיוצא בזה כרגלי כל
אדם. כלומר אין בה
משום לקיטת שביחה. ת"ר
ה' דברים נאמרו במלח.
תמלח כרגלי הבעלים.
גחלת של הקדש הוגבין
טמנה מוטלין בה. ונחלה
ע"ז אסורה. והמוציא
גחלת לרה"ר חייב.
והמודר הנאה מחבירו
אסור בגחלתו. ומותר
בשלהבת שלו. כלומר
מדליק מנוה וכיוצא כל
מותר. והרי הוא כרגלי כל
אדם. ואם היא של הקדש
לא נהנין ולא מועלין. ואם

א' ל' כל מים הנובעין סי.